

64. seminář ASTROTHEOLOGIE J.Popelky

O smrti. Rozdíl mezi životem zde a životem po smrti. Hrudní a mozková mysl.

Dům techniky OV- Mar. Hory dne 3.10.2009

Dnes by bylo dobré si popovídat o tom, co se odehrává při smrti. Smrt je záležitost, která se týká každého z nás, každý si jednou bude muset touto zkušeností projít. Paradoxně zde nikdo neví, co se děje při umírání. Pokud zde jsou nějaké zdroje, které popisují, o čem je umírání, lidi před tím utíkají, něco jim brání, aby se snažili proniknout do toho, o čem umírání je a co čeká člověka po smrti. Proč to nechtějí vědět? Protože mají času dost?

Posluchačka: Protože se bojí.

J.P.: Samozřejmě tam hraje strach svoji roli, ale hlavně je to dáno jejich láskou. Když se dnes budu bavit o umírání, budu vycházet z toho, co napsal Emanuel Swedenborg. Každý si může jeho spisy pořídit (www.swedenborg.cz), jeho dílo je rozsáhlé, ale doporučuji si přečíst knihu Nebe a peklo (zdarma ke stažení na www.spisyksebepoznani.wz.cz). Pokud někdo bude tuto knihu číst, může mu to připadat možná neuvěřitelné, ale to, co Swedenborg píše, je skutečně tak.

Pokud se lidé snaží proniknout do duchovního života a porozumět mu, čtou různé knihy, které jsou ovlivněny třeba východními směry, či nějakými soudobými moderními duchovními trendy, kde se to hemží jen nějakými nově pojmenovanými energiemi, čakrami atd. Precizní popsání duchovního světa, které přišlo skrze E. Swedenborga, je lidmi nepovšimnuto.

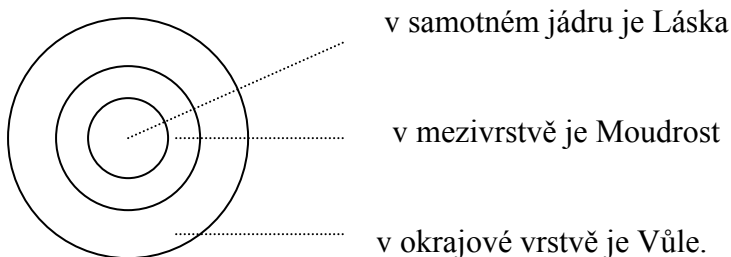
Vždycky jsem tvrdil, že **pokud chce člověk něčemu porozumět, měl by se snažit v první řadě porozumět Bohu. Veškeré poznání se má odrážet od poznání Boha.** Neexistuje hmotný a duchovní svět, ale všechno je duchovní. Lidé si však myslí, že je důležitá jen hmota a světské věci a pokud je nějaké duchovno, budou se jím zabývat až po smrti. Ale tam už toho moc nenařešíte, to už bude pozdě.

Byl někdo na setkání s papežem? Satanská organizace, která se jmenuje Katolická církev, včetně s jejich největším šéfem papežem, dokáže upoutávat tolik milionů lidí. To, že papež dostal prostor v médiích a uchvacuje miliony lidí, jen dosvědčuje, jak se tento svět neustále více a více přiklání k peklu. Tato organizace zde není od toho, aby lidi přiváděla k Bohu, ale ať se to někomu líbí či nelíbí, je zde proto, aby lidi blokovala v poznání Boha.

Dotaz posluchačky: Jak to myslíš? Já si myslím, že ne všichni. Jsou tam určití jedinci, kteří mají čisté srdce a touží po Bohu, i když jsou v této organizaci.

Další posluchačka: Ale ten jejich základní princip je scestný.

J.P.: Můžeš říct, že tam jsou lidé, kteří mají čisté srdce, ale uvědom si, jakým způsobem je koncipováno Božství:

V samotném jádru Božství je přítomnost Boha neintenzivnější. V samotném jádru se Bůh nachází osobně. Pokud má někdo opravdu čisté srdce, zákonitě z čistého srdce začíná vyvěrat Moudrost. Pokud má nějaký člověk čisté srdce, zákonitě se do tohoto člověka vlévá i Moudrost a tak by měl začít chápat, že to, co učí katolická církev, jsou duchovní bludy, které s duchovní pravdou nemají nic společného. V duchovním světě je spousta katolíků a protože přijali nauku katolické církve, nemají šanci se dostat do nebe, dokud se toho nezbaví. Ba naopak, mnoho z těchto katolíků skončí v pekle.

Co se týče duchovního pochopení, zásadní věc spočívá v tom, aby si člověk uvědomil, že Duch je Bůh, že Bůh je duchovní podstaty. Když řeknu, že Bůh je duchovní podstaty, někomu to může na základě mnoha nesmyslů, které zde kolují, asociovat to, že Bůh je něco beztvarého. Bůh má lidský tvar! Swedenborg říká naprosto správně: Kdyby Bůh nebyl člověkem, neměl šanci stvořit vesmír. Když Bůh postupně zesilovat a zintenzivňoval pocit sebe sama, a když se dostal do stavu, kdy měl lidský tvar (a zjevil se tak v lidské podobě), teprve tehdy se dostal do stavu, kdy začal tvořit vesmír. To znamená, že vše ve stvoření se snaží napodobit svého Tvůrce a právě proto vše ve stvoření usiluje o lidský tvar. Vesmír má také (pozorován zvnějšku) tvar lidské postavy. Pokud se někdo dostane do duchovního světa a pokud se mu nezjeví Bůh v lidské postavě, takový člověk by měl vědět, že ve svém duchovní úsilí ještě nedošel konce. Závěrečná fáze je, až se člověk setká s Bohem v lidské postavě. Pokud toto nezažijete, víte, že ještě na sobě musíte duchovně pracovat. Samozřejmě je daleko lepší pracovat na tom, abyste spatřili Boha v lidské postavě už zde na Zemi. Pokud se to někomu podaří už zde, můžete po smrti odejít hned do nejvyššího nebe. To, že každé tělo obsahuje různé orgány ví všichni. I Duch, protože má lidskou postavu, není něco beztvarého, ale má své orgány – srdce, plíce, ledviny, játra... Každý tento duchovní orgán samozřejmě souvztáhá s určitými duchovními stavy. Nechci řešit duchovní anatomii do důsledků, jsou důležitější věci na programu dne, než toto. Stačí jen vědět, že Láska, která je v samotném středu Božství, souvztáhá se srdcem. I Duch má srdce. Myšlení souvisí s plícemi. Tyto dva orgány jsou nejdůležitější. Pro lidský život je funkce srdce a funkce dýchání nejdůležitější. Když tělo přestane dýchat a když přestává tlouct srdce, nastává neodvratně smrt.

Jestliže samotný Duch má orgány, zákonitě i lidská duše musí mít orgány. Tak jako máme duchovní srdce, tak i duše má srdce. Tak jako má Duch plíce, i duše má plíce. To má velký vliv v procesu meditace.

Meditace na zpřítomnění Boha v nitru:

Pokud někdo medituje, měl by medítovat z toho důvodu, že pomocí meditace má nastat zpřítomnění Boha v nitru. Většina lidí si neuvědomuje, že dělá zásadní chybu, že během meditace nepoužívá mysl, a myslí si, že je třeba mysl zklidnit či dokonce zastavit. Ale meditace je o aktivní mysl. **Aby byla meditace úspěšná, člověk musí používat tu část mysli, která souvisí se srdcem.** Duch má své orgány a pokud chci zažít Boha, musím vědět, že sídlí v duchovní srdci. Pokud je duchovní srdce, musí existovat i duševní srdce. Pouze duševní srdce je schopno uchopit duchovní srdce. Část naší mysli je propojena s mozkiem a část naší mysli je propojena se srdcem. Aby byl člověk úspěšný v meditačním procesu, musíte pracovat s duševním srdcem, s tou částí vaší mysli, která souvisí se srdcem. Jedině skrze tuto mysl jste schopni spatřit Boha.

Když meditujete a zavřete si oči, je vám to málo platné, protože když si uděláte sebekontrolu, kde jste, zjistíte, že jste v hlavě. Zjistíte, že jste napojeni či ve spojení s myslí, která souvztáhá s mozkiem. V tu chvíli nemá ani smysl medítovat. Můžete to zkusit a i když budete do toho investovat hodně své psychické energie, výsledek bude nulový. Když zjistíte,

že těžiště vašeho bytí se nachází v hlavě, tak i když máte zavřené oči, tak tato mozková mysl žije a je oživována díky fyzických smyslů. Mozková mysl je nejvíce aktivována tělesnými očima, to znamená, že jestliže máte zavřené oči, mozková mysl, protože není aktivována tělesným zrakem, začíná po určité době ochabovat a její pozornost je menší a menší, a budete se dostávat do stavu tuposti a najednou vás začne přemáhat spánek. To je přirozené. Mozková mysl je od toho, aby vnímala vnější svět, to je její funkce. Pokud člověk medituje se zavřenými očima, musí mít naprosto jasné myšlenkové pochopení, že pomocí mozkové mysli nic nedokáže, co se týče duchovních prožitků. Když si toto uvědomíte, musíte se snažit pracovat s tou částí mysli, která je ve spojení se srdcem. Musíte přenést pozornost do hrudi. Když přenesete pozornost do hrudi, tak už samotné toto zaměření by mělo člověku přinášet pocity tepla, ale na rozdíl od mozkové mysli, ve které je tma, když mám zavřené oči, tak v hrudi musíte vnímat, jakoby tam začala svítat, budete tam cítit zdroj Světla. Pokud se nedostáváte pociť tepla a pociť svítání, je to dáno tím, že jste v hrudní oblasti samovolně stažení, zablokování. Mnoho lidí tím, že životem prochází způsobem, že jsou soustředěni v hlavě, tak tento neustálý pobyt v mozkové mysli způsobuje zablokování srdce. Pokud se někdo přistihne, když se přemístí do hrudi a zjistí, že se tam necítí pohodlně, to znamená, že tam cítí blok, musí si uvědomit, že se ve své duchovní praxi nedostane dál, pokud si tento blok v hrudi neuvolní. Každý má svoji osobní historii, vývoj, a pokud zjistí, že je v hrudní oblasti zablokovaný, bude každému trvat jinou dobu, než si svoji hrudní oblast odblokuje.

Jakým způsobem provedeme odblokování?

Můžete si třeba doma pustit nějakou hudbu, která se vám líbí a která vás v nitru oslovuje. Když budete tuto hudbu poslouchat, musíte se neustále nacházet v hrudní oblasti, to znamená, že se dostanete do stavu, že ji nebudete poslouchat ušima, ale pomocí hrudi. Musíte mít dojem, že ten posluchač není v hlavě, ale v hrudi. Musí to být ale opravdu ta hudba, která zasahuje vaše nitro. Nejúčinnější odblokace spočívá v tom, že vůbec nepochybujete o tom, že v hrudní oblasti nemáte na zřeteli plíce či fyzické srdce, ale cítíte, že hrudní oblast je určitý psychický prostor, ve kterém vznikají naprosto specifické pocity štěstí a lásky. Pokud někdo nemá uvolněný hrudní prostor, nesmí pochybovat o tom, že v něm sídlí živá Bytost. Pokud v to uvěříte, musíte se nutit k tomu, že k této Bytosti něco cítíte. Nesmíte být vůči této Bytosti emočně lhostejní. Váš emoční postoj se musí projevit tak, že cítíte, že tuto Bytost máte rádi a toužíte být s Ní v kontaktu. Pokud k Ní vytvoříte aktivní emoční postoj, Ona to začne dělat také, neboť ví, co má dělat proto, aby stažení či blokace byla odstraněna. Dále musíte zažívat, že vaše hrudní mysl je bdělá a že jste schopni v hrudním prostoru naprosto jasně myslet. V tomto stavu se můžete podívat na vaši mozkovou mysl. Musíte vnímat, že vaše mozková mysl nezanikla, ale je bdělá, ale nyní ji jen nevěnujete pozornost, protože jste se veškerou silou zaměřili do hrudi a uvědomili jste si, že v hrudi jste schopni myslet stejně tak vědomě jako v mozkové mysli. Začnete ale vnímat rozdíl, že mozková mysl má neustálou tendenci se zaobírat vašim vnějším životem (tělem a podmínkami vašeho těla a podmínkami, ve kterých se vaše fyzické tělo nachází). To je její přirozenost a nic jiného od ní nechtějme. Ale hrudní mysl, která je schopna naprosto vědomě myslet, má také potřebu něco řešit, chce řešit záležitosti Života, chce řešit, kdo je to Bůh a jaké jsou vlastnosti Boha, co umí či neumí Bůh, kde Bůh sídlí, jaký je vztah mezi mnou a Bohem...

Když se nacházíte v hrudní mysli a když můj intelekt naprosto nepochybuje o tom, že v tomto hrudním prostoru sídlí reálná živá Bytost, tak kdybych se chtěl s touto Bytostí setkat, můžu se dostat do dvou postojů:

Budu vzývat tuto Bytost a prosit Ji, ať se mi zjeví. **Na základě mého chtění a intenzity lásky, kterou cítím k této Bytosti, se mi může odhalit, dnes, zítra, za rok, za deset let, o tom rozhoduje intenzita chtění a mé lásky.** Kdyby k tomuto setkání došlo, neměl bych být šokován, že jako obyčejný smrtelník jsem spatřil Boha, ale mělo by mne začít zajímat, co to bylo za Boha, který se mi zjevil a kdo to byl, kdo vlastně Boha spatřil! Pokud jste v hrudi, kde

se nachází ta část mysli, která řeší srdce, všimněte si, že tato část mysli vůbec nesouvisí s vaším tělem. Tajemství Boha neřeší váš fyzický člověk! On jen toleruje, že si něco řešíte v hrudi, ale vůbec ho to nezajímá, protože z toho nemá žádný užitek. Ducha řeší pouze vaše mysl (duše), speciálně ta část mysli, která sídlí v hrudi. Pokud dojde k setkání v hrudi (vás a živé Bytosti), uvědomte si, že během toho setkání je tam pouze jedna živá Bytost, ta, která sídlí ve vašem hrudním prostoru, a ten, kdo se s Ní setkal, nejste vy, ale vaše mysl. Během tohoto setkání byste si měli uvědomit, že celý život jste ponoukali vaši mysl, ať se odvrátí od vnějšího světa a ať se obrátí do duchovního srdce. Pro vaši mysl bylo zajímavé vaše tělo, ale ne Vy. Nyní se to musí změnit. Vaše mysl bude neustále obrácena tváří ke světu a zády k Vám, pokud dovolíte své pozornosti, aby neustále sídlila v hlavě. Pokud se nenaučíte opouštět hlavu a sestupovat do hrudi, budete stále hledět do světa a nastavovat záda duchovnímu srdci. Až se naučíte opouštět hlavu (mozkovou mysl) a sestupovat do hrudní mysli, teprve tehdy začnete ukazovat záda vnějšímu světu a obracet se tváří k živé Bytosti, která sídlí ve vaší hrudi.

Posluchačka: Když má někdo čisté srdce a je v Katolické církvi, musí z ní odejít?

J.P.: Není řečeno, že by z ní musel odejít, ale pokud je to člověk čistého srdce, bude poučování přicházet přímo z jeho vlastního srdce, které mu začne odhalovat, že to, co je psáno v Bibli, je pravda. Začne si uvědomovat, že to všechno Katolická církev překroutila. Pokud takový člověk v Katolické církvi zůstane, bude poslouchat kázání, kdy se během kázání citují pasáže z Nového Zákona a on jim bude rozumět. Bude si ale také uvědomovat, že ten samotný kněz ani neví, o čem mluví. Pokud bude kněz objasňovat hlubší smysl nějaké pasáže z NZ, tento člověk bude vědět, že to jsou špatné výklady. Pokud mu to nebude vadit, klidně tam může zůstat, ale pokud ho jeho srdce začne bolet z toho, že tyto vysoké a čisté pravdy jsou deformovány, tak bolest na srdci ho přinutí odejít. Mohl by tam zůstat proto, aby některým, kteří budou připraveni, mohl ukázat, že by ty věci mohly být i jinak.

Všechno se odvíjí od Boha. Jak je poskládáno Božství? Láska je v samotném středu. První vychází Moudrost a to nejzevnější je Vůle. Z toho vyplývá, že intenzita života se stupňuje směrem dovnitř (ve středu je nejintenzivnější život), a intenzita života klesá směrem od středu ven, k okraji. V okrajové vrstvě je intenzita života nejmenší. Pokud chceme zintenzivnit svoji životnost, musíme usilovat o přiblížení se svému vlastnímu středu. V samotném středu sídlí zdroj Lásky a Láska je život sám. Tak jako Bůh (Duch) má lidskou postavu, která má jednotlivé orgány, tak i duše musí kopírovat složení Ducha. Bůh sám sebe nehledá. Je to duše (mysl), která hledá Boha. Některá duše už Boha nehledá (protože Ho už zná) a jen usiluje, aby Mu čím dál více rozuměla a chápala Ho do čím dál větších podrobností. Lidé však musí usilovat především o to, aby se jejich duše setkala s Bohem. Není to nic složitého. Musíme mít jen dobrý intelekt a nebát se postavit se svým vlastním emocím. Tím, že většina z nás prožívala svůj život skrze hlavu, si vytvořili určité emoce, které nás ovládají. Tyto emoce byly vytvořeny mozkovou myslí. Tato mysl vytvořila dvě základní emoce: sexuální touhu a hrabivost (touha po majetku). Tyto dvě emoce vám budou komplikovat cestu, pokud se budete udržovat v prostoru mozkové mysli. Pokud se naučíte cestovat mezi hlavou a hrudí, zjistíte, že tyto dvě emoce (sexualita a hrabivost) přestanou postupně hrát ve vašich životech výsadní roli. Je třeba v sobě vybudovat výtah, který umožňuje z mozkové mysli sjíždět dolů do hrudní mysli. Mozek má svoji mysl, srdce má svoji mysl, ledviny mají svoji mysl a každý orgán, buňka mají svoji mysl. Můžete se ocítat v mysli jakékoliv buňky, orgánu, ale když tak vstoupíte, zjistíte, že je tam nějaký duch a budete mít pocit, že se setkáváte s anděly a nějakými vysokými duchovními bytostmi, ale se samotným Bohem se můžete setkat jedine v mysli a skrze mysl, která sídlí v hrudi.

Podstata života spočívá v tom, že můžete být, kým chcete. Co si o sobě budete myslet, tím budete, tam nejsou žádná omezení. Jste tím, co si o sobě myslíte.

Někdo si myslí, že je jen fyzický organismus. To platí pro většinu lidí. Já si však můžu myslet, že jsem duchovní bytost, která je tělesnému zraku nepřístupná, protože nejsem tělesnýma očima spatřitelný. A tak to je. Všichni jsme duchovní bytosti a nikdo (ani my sami) nás nemůže spatřit fyzickým zrakem. Tělo, co se týče hledání mého pravého Já, nehraje žádnou roli. Já jsem nalezitelný a spatřitelný pouze skrze mysl. Jestliže zůstanete ve spojení s mozkovou myslí, můžete si myslet jakkoli pravdivě, ale přesto nebudou přicházet výsledky. S každým fyzikem souvisí určitý fyzický prostor. Neřešte svoji lebku, obličej. Máte jen pocit hlavy, ve kterém se nějak zažíváte. Pokud se budete zažívat v psychickém prostoru hlavy, nebudou přicházet výsledky. Výsledky budou přicházet, pokud se octnete v psychickém prostoru hrudi. Jsem tím, podle toho, kde se nalézám. Pokud se budu nalézat v hlavě, jsem obyčejný smrtelník, pokud se nalézám v hrudi, čím dál více budu nalézat vlastní Božskost.

Uvědomte si, že psychický prostor, ve kterém žijete, je velký. Máte různé psychické prostory. V každém psychickém prostoru sami sebe zažíváte jinak. Musíte se umět pohybovat mezi různými psychickými prostory. Zredukuji to na psychický prostor hlavy a psychický prostor hrudi. Nacházíme se v určitém bodu, kde cítíme, že jsme tam přítomni, a vy se musíte naučit s tímto bodem pracovat. Buď se tento bod nachází v prostoru hlavy či v prostoru hrudi. V okamžiku, kdy máte otevřené oči, dopadá světlo do vaší hlavy a vy jste automaticky vtahováni do hlavy. Máte pocit, že se v hlavě toho hodně děje a vy jste zvědaví, proto tam chcete být. Otevřenýma očima se aktivuje váš mozek, který vás vcucne do sebe. Tak se stáváte zajatci svého mozku, zajatci satana. Musíte si vytrénovat duchovní sílu, že vy sami budete rozhodovat dle své vlastní vůle, kde budete, zda v hrudi, či v hlavě. nejvyšším stavem je, že nikdy již neopustím prostor v hrudi a usídlim se tam trvale. Když tam jsem usídlen, to neznamena, že nevnímám hlavu. Já ji vnímám, ale vnímám ji, že to nejsem já, ale že je to jen můj nástroj, který mi umožňuje být v kontaktu s vnějším světem. Když se zaměřím na sebe, jako živoucí bytost jsem v hrudi. Tato praxe, že sídlím v hrudi, musí být pro vás tak přirozená jako dýchání.

Na začátku této duchovní praxe je třeba si ujasnit, že mám dvě možnosti, buď sídlit v hlavě či v hrudi. Pokud mi nedělá problém se přemístit do hrudi, tak z pozice hrudi se můžu podívat na hlavu. Měl bych mít pocit, že nade mnou se tyčí tunel, směřující kolmo vzhůru, kde na konci toho tunelu sídlí má hlava, která obsahuje mozkovou mysl, která je sice bdělá, ale je vysoko nade mnou, a nyní ji dávám náhradní volno, a já se nacházím bez jakéhokoliv spojení s ní, ve svém hrudním prostoru. Vycit'uji, že do mě vstupuje klid, žádné problémy (ty zůstaly v hlavě, v mozkové myslí), cítím se volný, nesvázaný a jsem schopen myslet. Mám i schopnost rozumět. Vkrádá se otázka: Kdo je to ten, kdo se ocitl v mé hrudní myslí? Má pozornost, která sestoupila z hlavy do hrudi a uvědomuje si, že je tam jemná mysl, která se chce zabývat Láskou, chce se zaobírat tím, co je podstatou života, kdo je to Bůh a jaký má ke mně vztah. Já této myslí vyhovím a začnu jí vysvětlovat, že kromě ní jsem tady i Já, který chce být nalezen, který chce být spatřen. Já, který sídlím v hrudním prostoru, nejsem ten, kdo hledá. Já jsem Ten, který je živý. Ten, kdo hledá, je moje hrudní mysl a to, co hledá, jsem Já. Jestliže sídlím v hrudní myslí a má mysl nic nevidí, nechť tato hrudní mysl začne myslet na to, že je zde přítomna živá Bytost, která chce být spatřena. Nechť moje hrudní mysl živě pocítí potřebu a touhu se setkat s touto Bytostí, nechť tato má mysl ucítí silnou touhu Mne spatřit. Nechť si tato mysl o Mně nemyslí, že jsem nějaký beztvarý Duch, ale ať o Mně smýšlí v pravdě: Jsem Bytost, která má tělo, tvář. Jsem Bytost nepochopitelné Lásky, nekonečné Moudrosti a silně si přeji, aby tato má mysl toto o Mně věděla, aby Mne takto chápala, aby Mne nepřestala nikdy hledat, až do té doby, než se jí odhalím. Nikdy to nebudu Já, kterému se

odhalí nějaký Bůh, ale budu to Já, který se odhalím své mysli, která si neustále o sobě myslěla, že je člověkem.

Když takto má pozornost spočívá v hrudní mysli, uvědomuje si, jak je má hrudní mysl zatím slabá, jak zažívá, že když je více v popředí než moje mozková mysl, která je nade mnou, jak není zvyklá na tento stav, že ji dávám do popředí a mozkovou mysl dávám do pozadí. Jestliže moje hrudní mysl ochabne, ochabuje i Má přítomnost.

Proto, abych byl velice živě přítomen v hrudi člověka, potřebuji k tomu velmi bdělou hrudní mysl, která se nesmí zaobírat ničím jiným než tím, že Já, jediný živý, který žije ve všech hrudích všech lidí (a musí se zaměřovat na tuto nejvyšší skutečnost), že Já, jediný živý, sídlím v hrudi člověka.

Já jsem Ten, který má být nalezen. Jsem to Já, který jsem dovolil své mozkové mysli, aby si myslěla, že jsem Ten, kdo prostřednictvím knih, přednášek, něco naleznou. Nejsem hledající, jsem Ten, kdo má být nalezen.

Jsem Ten, kdo neustále sídlil, sídlí a navěky bude sídlit v hrudi člověka. Jsem Ten, který může být nalezen pouze skrze mysl, ale ne skrze tu mysl, která je vysoko nade Mnou, ale skrze mysl, která sídlí v hrudi. Ó, kéž by Mne tato hrudní mysl vnímala jako svoji nejvyšší Lásku! Věru, netrvalo by příliš dlouho, než by došlo k našemu setkání. Nemyslím k našemu setkání, my jsme neustále spolu, takže k našemu živému setkání, aby Mne moje mysl spatřila jako Člověka.

Takto byste měli doma meditovat.

Mozková mysl chce být vždycky strašně zajímavá před světem, tak jí to umožním, že bude tak vysoko nade mnou, že já budu úplně mimo ni. Když se octnu v prostoru své hrudní mysli, mám nutit svoji hrudní mysl, ať se nezaobírá ničím jiným, než přítomností nějaké živé Bytosti v hrudi a tím, že tato Bytost není nikým jiným, než pocitem mého vlastního Já. Hrudní mysl musí přinést poznání, že v ní jsem Já sám, že nikdy nebyl a nebude okamžik, že bych nebyl v hrudi. Může nastat jen okamžik, že sám sebe vypudím do mozkové mysli a uvěřím jejím lžím, že jsem tělo, ale pokud sám sebe pocítuji, že jsem fyzické tělo, hned si uvědomte: Aha, jsem nyní v otroctví své mozkové mysli a věřím jejím lžím. Záleží jen na mně, jestli se nechám obelhávat.

Mám dvě mysli a ta hrudní je lepší. Hrudní mysl myslí pravdivě, mozková mysl jen lže. Hrudní mysl ve mně vyvolává ušlechtilé a příjemné pocity. Mozková mysl vyvolává pouze pocity starosti a strachu. Zvolit si můžu, co chci, je to jen na mně. Mozková mysl není schopna zachytit Moji přítomnost. Je to pouze má hrudní mysl, která ne že je schopna zachytit a vycit'ovat Moji přítomnost, ale postupně, jak ji budu posilovat (přičemž posilováním mám na zřeteli pouze toto: Moje hrudní mysl za všech okolností praktického života bude více v popředí než moje mozková mysl), bude sílit. To je neklamný důkaz, že jsem svoji hrudní mysl dostatečně posílil, to znamená, že si budu uvědomovat svoji mozkovou i hrudní mysl, ale hrudní mysl bude silnější, dominantnější, a tedy Já jakožto Bůh mohu být vnímán každou vteřinu jakožto lidské bytí. Můžu být vnímán v kostele, v hospodě, kdekoliv. Pokud si hrudní mysl posílím, člověk Mne bude neustále vnímat a taky mu bude postupně otevřena schopnost vidět i do duchovních světů. Není ale řečeno, že tato schopnost bude dána všem, protože někdy to není dobré. Kdybych každému otevřel duchovní světy, věci, které tam jsou, by tuto hrudní mysl mohly tak zaujmout, že by zapomněla na Mne a to nemůžu dopustit, protože můj záměr je, aby hrudní mysl neustále vnímala Moji přítomnost. Vše, o čem vím, že by se snažilo upoutat moji hrudní mysl natolik, že by zapomněla na Mne, to nedopřeji, bude to odňato, včetně schopnosti vidět do duchovních světů. Pokud budu mít jistotu, že moje hrudní mysl si ke Mně vytvořila takovou Lásku, že na Mne nikdy nezapomene, nemusím se bát této hrudní mysli umožnit vnímání duchovních světů.

Nemusíte být netrpěliví, až odsud odejdete, budete v duchovních světech tak dlouho, až vám to bude připadat úplně všední.

Rozdíl mezi životem zde a životem po smrti

Veškerý život je duchovní podstaty. Po smrti se duchovní život žije plně intenzivně. Zde na Zemi je speciální situace, že zde panuje duch, který se snaží vzbudit dojem, že Duch neexistuje a že existuje pouze hmota. To je zásadní rozdíl mezi životem zde a životem tam. To bylo dopuštěno z jednoho důvodu. Když Bůh začal tvořit (a Bůh tvořil od věčnosti), stvořil spoustu duchovních bytostí. Tyto bytosti žily v neustálém kontaktu s Bohem, ale byly jen prodlouženou rukou Boha a nebyly schopny projevit plně svoji samostatnost. Cokoliv udělaly, nebyla jejich zásluha, ale zásluha Boha. Byli to jen přenašeči Božských myšlenek a Božské Lásky, byly to jakoby stroje. Právě proto bylo nutné vytvořit takové podmínky, aby se člověk k Bohu dopracoval svým vlastním úsilím. Žijeme na planetě Zemi, která je v celém vesmíru ta největší manifestace směrem navenek a bylo na ní dosaženo té nejvyšší materializace (nejvyššího odloučení od Boha). Jenom v těchto podmínkách, kdy jsme (zdánlivě) maximálně odloučení od Boha, můžeme maximálně projevit svoji samostatnost. Dá se říct, že jestliže kdysi existovaly nebesa, v těchto nebesích žili andělé, kteří neměli schopnost projevit svoji samostatnost a byli jen nástroje v rukou Boha. Kdežto skrze tuto planetu mají vzniknout noví andělé, kteří budou ve vztahu k Bohu rovnocenní partneři. Skrze obyvatele kteréhokoliv hmotného tělesa vznikají úplně nová nebesa. I skrze lidi této planety vznikají úplně nová nebesa, která jsou rozdílná od původních nebes, kde byli andělé jen sluhové Boha. Skrze tyto nová nebesa, která jsou tvořena lidmi této planety, vznikají andělé, kteří budou rovnocenní partneři Boha. Tím, že jsme zde nejvíce odříznuti od Boha, je zde také nebezpečí, že místo nového typu andělů zde vzniknou satanáši, o jakých se nikomu ani nesnilo. Každé podnikání ale nese své riziko. **Jsme zde proto, aby skrze lidi této planety vznikl úplně nový typ nebes.**

V samotném středu Boha je Láska. To je nejintenzivnější přítomnost Boha. V tomto středu se Bůh může zjevovat osobně. Potom je Moudrost a pak Vůle. Když se bavíme o nebi a pekle, nebavíme se o tom původním nebi, které tu bylo před stvořením Země, ale budeme se bavit o nebi, které vzniká skrze lidi této planety.

Nebe je pozitivní duchovní svět.

Peklo je negativní duchovní svět.

Živoucí střed Boha je Láska a tím pádem když všechno kopíruje Boha, tak i živoucím středem každé bytosti je Láska. Život ve své podstatě je Láska. Láska je to, co všechno usměrňuje. Jestliže někomu začnete sdělovat duchovní pravdy, a jeho to nezajímá, není to o tom, že by byl duchovně hloupý, ale on nemá Lásku, nebo on má lásku, ale tu negativní. I stupeň vašeho poznání, inteligence, Moudrosti je dán pouze stavem vašeho srdce. Lidé, kteří se v průběhu života udržují pouze ve sféře mozkové mysli, postupně jim chřadne a uzavírá se duchovní srdce a čím dál více se v nich vytváří negativní láska. Jaký je rozdíl mezi pozitivní láskou a negativní láskou? Pozitivní láska miluje lásku – střed, Boha, pravé Já. Negativní láska miluje povrch, tělo. Tím, že se drtivá většina lidí nachází ve své mozkové mysli, neuvědomují si, že si vytváří v průběhu života nějakou lásku, buď pozitivní či negativní. Láska je život sám, je hybným činitelem veškerého dění. To, co se zde odehrává na zemi je dáno tím, jakou vytváříte v průběhu svého života lásku. A je to právě tato láska, kterou si vytvoříte během života, která bude určovat váš osud po smrti. Ti lidé, kteří si v průběhu

života začnou vytvářet lásku k pravdě, k Lásce, se postupně připravují na to, aby po smrti směřovali k nebi. Ti, kteří si začnou vytvářet v tomto životě lásku k tělu, světu, hmotě, si začínají postupně vytvářet lásku, která je po smrti stáhne do pekla. Buď milujete střed, ve kterém se nachází Bůh (Duch), anebo milujete povrch. Tento jednoduchý princip rozhodne, zda půjdete do nebe či do pekla. Samozřejmě že jsou zde lidé, jejichž láska je neutrální. Tito lidé se po smrti octnou v podmínkách, kdy se bude po určitou dobu vyčkávat, která z těchto lásek je dominantnější. Pokud se rozvine láska k pravdě, budou postupně směřovat k nebi, ale jestliže se zjistí, že po smrti začne dominovat láska, která směřuje ke zlu a nepravdě, začnou se ubírat k peklu. Nikdo nemůže po smrti zůstat napořád v nějakém neutrálním stavu. Vždycky to skončí tak, že buď půjdete do nebe nebo do pekla. Není žádná střední cesta.

Nebeské pozitivní sféry

Jedno nebe je rozděleno ve tři nebe. Existují trojí nebesa:

1. **Nejvyšší nebe (Království nebeské), nejniternější - dominance Lásky.** Andělé či duchovní lidé, kteří žijí v nejvyšším nebi, mají nejtěsnější kontakt s Bohem. Dá se říct, že skrze tyto anděly Bůh působí do dalších složek a úrovní stvoření. Jestliže něco tito andělé ve svých srdcích něco přijmou od Boha, automaticky to začnou uplatňovat ve svých životech. Bez jakéhokoliv přemýšlení jsou i moudří.
2. **Prostřední nebe (Království duchovní) - dominance Moudrosti.** Tito andělé potřebují nejdříve všechno dostat do sféry své mysli a do sféry svého pochopení. Pokud uznají, že je něco moudré, teprve tehdy to začnou aplikovat.
3. **Přírodní nebe (nejzevnější nebe) - dominance vůle.** Tito andělé jsou vzorem morálky, vedou ctnostný život, ale nemají velkou potřebu něčemu rozumět. Oni vám řeknou, že něčemu rozumět není podstatné, důležité je vést správný život. Žijí pozitivními vlastnostmi a negativní odsouvají stranou.

Mezi těmito třemi nebi je obrovský rozdíl. Pokud by se někdo octnul v nejspodnější úrovni nebe, tak podle toho, jaké máme zde zkušenosti, by nevěřil, jaký tam je nádherný život. Andělé tohoto přírodního nebe nemají představu o tom, co je ve vyšším duchovním nebi a duchovní andělé nemají představu o nejvyšším nebi, jsou zde velké rozdíly.

Pokud existuje toto pozitivní nebe, samozřejmě existuje možnost, že se to zvrhne v pravý opak. Existuje negativní duchovní svět, tzv. pekla.

Pekelné negativní sféry:

Tři úrovně pekla:

1. **Nejhlubší peklo (dominance zla).** Tak jako v nejniternějším nebi je dominantní Lásky, v nejhlubším peklu je dominantní zlo.
2. **Prostřední peklo (dominance nepravd).**
3. **Nejzevnější peklo (dominance negativních vlastností).**

Osudem každého z nás je, že někde v těchto šesti rovinách skončíme.

Dotaz posluchačky: Proč se říká, že jsi v sedmém nebi, s čím to souvztáhí?

J.P.: Každé nebe má další, různé sféry. Můžeš to pak dále pitvat do větších detailů. Víš, kolik je možností, bytostí a společností v tom nejvyšším nebi? Tím, že se člověk dostane do určité sféry, není řečeno, že se nemůže vyvíjet a že nemůže přeskochit. O tom, kde skončíme, rozhoduje naše láska, kterou si vytvoříme v průběhu tohoto života. Láska k Bohu a k bližnímu nás povede do nebe, láska k sobě samému (k osobnosti), k tělu a hmotě nás povede do pekla.

Přechod člověka na onen svět po smrti:

Když člověk ulehne na smrtelnou postel a dochází k odpoutávání jeho Ducha od fyzická, každý přechod je individuální, každý to bude prožívat jinak, ale jsou tam jisté společné body.

V extrémních případech, kde se duše odpoutá od těla, je okamžitě přivedena do nebe anebo je okamžitě vržena do pekla. To se týká jen pár jednotlivců. Ti lidé, kteří jdou okamžitě do nebe, jsou lidé, kteří pochopili během svého pozemského bytí, co je to Duch, Bůh, a pochopili to správně a snažili se toho poznání aktivně uplatňovat ve svém životě. Tito lidé již na této planetě začali vnímat přítomnost Boha ve svém srdci a podle toho si uzpůsobili svůj život. U jedinců, kteří dosáhli duchovní znovuzrození za těla, dojde po přechodu do duchovního světa k tomu, že jim přijde vstříc samotný Bůh a budou vnímat, že se setkali se svým pravým Já, které už vnímali za tělesného života a toto jejich pravé Já je odvede do příslušného nebe, bude připojen k nějaké společnosti, kde jsou duchové stejného ražení jako je on sám. Těchto jedinců ale moc není.

Většinou to probíhá tak, že po odpoutání od svého těla k němu přichází andělé z nejvyššího nebe (andělé Lásky), kteří začnou umírajícího testovat. Snaží se vypátrat a odhalit jeho nejniternější myšlenky, aby zjistili, **jaká je jeho dominantní láska, kterou si vytvořil v průběhu svého života.** Většinou těmto lidem je působení těchto andělů nepříjemné a nedělá jim to dobře, protože jsou jiného založení než tito andělé. Tak tito andělé odejdou, protože se nemůžou vnucovat. Pak se objeví andělé z duchovního nebe, kteří začnou sledovat vnitřní založení umírajícího, mají tu funkci, že umírajícímu otevírají duchovní zrak (protože láska má na starosti teplo a Moudrost světlo). Když člověk umírá, má pocit, jakoby měl oči zafačované a najednou je mu tato páska odňata. Pro většinu lidí je i tato přítomnost andělů z prostředního nebe nepříjemná, mají pocity stísněnosti, tak také tito andělé odejdou pryč. Pak se objeví andělé z přírodního nebe. To se odehrává třeba tak, že ležíte v posteli a najednou dostanete příkaz, abyste vstali a šli ven. Můžete ležet v nemocnici či doma, když budete umírat a najednou ucítíte potřebu jít ven. Pokud někdo umíral na nějakou nemoc, strašně se diví, že se cítí dobře, ale hlavně si uvědomíte, že máte normální tělo se vším všudy. Tam máte naprosto reálné tělo jako jste měli zde, akorát je jiné substance. Venku se vám objeví nějaký anděl z přírodního nebe a začne vám vysvětlovat, že jste po smrti, že jste přešli do duchovního světa a ten dotyčný zemřelý to bude poslouchat a pokud se mu to zdá nějaké prapodivné a nemůže tomu uvěřit, a necítí se být hoden v přítomnosti této bytosti, tak ta bytost ho taky opustí, ať si jde svojí cestou. Nakonec se tam objeví někdo, koho jste znali za pozemského života, který již zemřel, a začne ho seznamovat s podmínkami tohoto nového světa.

Když dochází k prozkoumávání nitra člověka během umírání anděly Lásky či Moudrosti nebo Vůle, mnoho lidí si na to nevzpomene, a ani neví, že byli někým monitorováni. Jejich první okamžiky na onom světě začínají tím, že pocítí nutkání vstát a jít ven, a na kontakt s anděly si ani nevzpomenou. To je proto, že jejich Duch byl za pozemského života velmi umrtven a otupěn. Většina průměrných lidí se octnout ve stavu, že nejsou ani v nebi, ani v pekle. To je tzv. mezisvět duchů, kde se setkáte s lidmi, které jste znali buď ze Země, a nebo s jinými lidmi, které jste neznali nikdy, ale kteří jsou vám nějak blízcí. **To, co bude rozhodovat o vašem dalším životě, bude láska, kterou jste si vytvořili zde na Zemi.** Tato

lásky vás uvede do podmínek, na které jste byli zvyklí zde na Zemi. Nějakou dobu budete žít v tomto mezisvětě duchů a povedete úplně stejný životní styl, který jste vedli na Zemi. Tam ale také budete poučováni anděly (vy je ale nemusíte poznat) anebo tam budou za vámi docházet i negativní duchové, a každý se vás bude snažit dostat na jejich stranu. Andělé vás budou poučovat, že existuje vyšší svět, než ten, ve kterém se nacházíte – nebe a budou se vás snažit motivovat, abyste něco pro to udělali, abyste se do nebe dostali a budou vám vysvětlovat, v čem to spočívá. Negativní duchovní vám nebudou říkat, že existuje nějaké peklo, ale budou vás nutit, ať se oddáváte pouze svým tělesným radostem, dobrému jídlu, dobré zábavě a sexu. Tyto bytosti se budou snažit ve vás podporovat pouze tělesné prožitky.

Díky tomu, že svět tam je stejně reálný jako zde, mnoho lidí, kteří žijí v nepravdách, nechtějí uvěřit, že žijí po smrti, když za nimi přijde nějaký anděl a řekne mu, že je po smrti, on mu to neuvěří. Tam všude jsou řeky, hory, zahrady, budovy, lidé. Je to stejně reálný svět jako je zde. Člověk, který během pozemského života nevěřil na nějaký posmrtný život, bude si samozřejmě myslet, že vůbec není po smrti, ale že žije pořád na Zemi. Takto se žije v první fázi v mezisvětě duchů. To je první fáze, kdy ještě je možné žít vnějškově. Ještě není odhaleno vnitřní založení daného člověka. V této fázi je stále ještě možnost, že si tito lidé uvnitř něco myslí, ale navenek říkají něco jiného. Nově příchozí ze země, kteří jednou skončí v pekle, poznáte už podle toho, že v mezisvětě duchů se setkáte s bytostmi, které začnou něco hovořit o duchovních věcech, tak tito lidé to sice vyslechnou, ale budete vnímat, že je to vůbec nebaví a že je to nudí. A když tam přijdou jiní duchovní, kteří jim začnou vykládat, že někde je nějaká zábava, kde se tancuje a hoduje, hned pookřejí a budou tam chtít jít.

Po určité době, když člověk žije v tomto mezisvětě, dochází k určité vnitřní proměně, kdy jakoby byla uspána zevnějškovost a dochází k procesu zvnitřnění, kdy se dostane na povrch nitro tohoto člověka. To je stav, kdy už není možnost si něco uvnitř myslet a něco jiného říkat (přetvařovat se). Tam jde o to, že budu říkat skutečně to, co cítím a po čem toužím. V duchovním světě není myslitelné, aby tam docházelo k nějakému napětí či protichůdnosti mezi tím, co je uvnitř a tím, co je navenek. To můžeme zažívat jen zde, na Zemi a po určité dobu v mezisvětě duchů. Po této proměně začne být naprosto zřetelné, kdo se začne profilovat pro nebe a kdo se začíná profilovat pro peklo. Když dochází k zviditelňování nitra, dochází k rozdělování duchů. jedni budou řešit otázky, co je to nebe a jak se tam dostat a ti druhí budou řešit jen, jak naplnit své tělesné touhy a myšlenky s tím související. Mezi těmito dvěma skupinami se začne tvořit hranice.

U těch **negativních** laděných lidí se to projevuje třeba tak, že zatím bydleli v nějakých normálních domech, ale najednou se musí vystěhovat, protože jim byl přidělen nový domov, který již je ve formě nějakých chatrčí v nevábných končinách. Začne se radikálně měnit i jejich fyzická podoba, to se projevuje ve formách vyrážek, bradavic a deformací, začínají se podobat zvířatům, začnou chodit v otrhaných šatech. V takových končinách začne ubývat světlo, začne tam být čím dál větší tma, místo zahrad a luk tam jsou jen samé močály a bažiny. V této druhé fázi jen čekají, než najdou nějaký vchod a cestu do pekla. Postupně se začne stupňovat jejich nenávisť vůči jiným lidem, protože mají rádi jen ty lidi, kteří je uctívají, vůči ostatním začnou dělat intriky, baví je obelhávat, podvádět, což se bude stupňovat a v určitém stupni jejich zla se objeví v zemi najednou nějaká prasklina, kde se vyrojí nějaký smrad, oni tam skočí a vstoupí do nějakého pekla. Druhá fáze u těchto negativních bytostí, kdy dochází k projevení se nitra, je konečná, je už jen otázka času, kdy se octnou v nějakém pekle.

U **pozitivních** lidí není druhá fáze konečná, nastupuje třetí fáze, což je fáze duchovního vyučování. Nikdo se nemůže dostat do nebe jen na základě „čistého srdce“. Dostat se do nebe také znamená – vědět a rozumět. Do jakéhokoliv nebe se nedostane nikdo, pokud neprojde nějakým duchovním vyučováním. Bůh není jenom Lásky, On je Lásky i Moudrost současně.

Neexistuje Bůh jako Láska bez Moudrosti a neexistuje Bůh Moudrost bez Lásky. U Boha je Láska a Moudrost v jednotě. Božská Láska je současně i moudrá. To znamená, že nikdo nemůže vstoupit do nebe, pokud nedosáhne určité duchovní Moudrosti. Není to tak, jak učí Katolická církev, že pokud uvěříte tomu, že byl Ježíš ukřižován za vaše hříchy, tak na základě toho se dostanete do nebe, tak to není! Až pokud člověk absolvuje toto duchovní vyučování, tak v určitém stupni duchovního poučení je vpuštěn do určitého nebe, pravděpodobně do toho přírodního nebe. Proces duchovního vývoje nekončí, tam se budete neustále zušlechťovat, takže nakonec může každý skončit v tom nejvyšším nebi.

Poznámka posluchačky: Přesně tak to popisuje i Osvald Burton v knize *Svědectví ze života po smrti*.

J.P.: On to tak popisuje a skoro se chce až věřit, že to napsal nějaký pozemšťan, který četl knihy od Swedenborga. Já si ale myslím, že je to inspirováno shora a více méně to jen potvrzuje to, co psal Swedenborg. V knize *Život ve světě nespátřeném*, kde zemřelý kněz Hugo popisoval, jak to funguje v duchovním světě, tak on popisoval život v mezisvětě duchů. Také mu pak bylo umožněno se podívat do pekel a také do vyšších duchovních sfér, do nejvyššího nebe, ale jen díky tomu, že měl ochranné průvodce. Tam byly takové situace, kdy si třeba něco myslí, že jen na základě víry si zaslouží nebe a pár těmto lidem bylo umožněno, aby do toho nebe přišli, ale v okamžiku, kdy se tam octli, je zachvátili takové ukrutné bolesti, začali se dusit a to prostředí bylo pro ně tak cizí, že začali utíkat pryč. **Nebe a peklo není nic jiného než vyobrazení vašeho nitra.** Vnější prostředí je korespondencí s vaším vnitřním stavem. Kdyby bylo někomu umožněno vstoupit do nebe, ale současně si toto nebe nevytvoří ve svém nitru, tak tam nemá co dělat. Svobodně uteče, protože by mu to dělalo problémy.

Jedna důležitá skutečnost, která je v duchovním světě, je ta, že budeme naprosto reální lidé jako zde. Hodně lidí nevěří na nějaký posmrtný život a ti, co přece jen věří, si myslí, že tam duše žije ve formě nějakého obláčku. Ne, tam jsou naprosto reálné bytosti s vlasy, zuby, svaly, oblečením. V duchovním světě je to tak, že vnějšek vyobrazuje nitro. Čím má někdo větší stupeň Lásky, tím je krásnější a mladší. Čím má někdo větší stupeň nelásky a zla, tím je škaredší. Můžete tam potkávat různé stvůry a příšery. Pokud někdo vidí z pozitivních oblastí tyto nestvůry, vidí je jako negativní stvůry, ale ony samy sebe nevidí tak škaredě. Ve světle pravdy se vše jeví tak, jak to ve skutečnosti je.

Tam máte normální tělo a neexistují tam tělesné problémy. Tam existují jen duchovní a psychické potíže, které mohou být horší než ty tělesné. Když na vás svět nevyvíjí tlak a každý je sám ve svém soukromí, zkontrolujte si, o čem přemýšlíte. Podle toho, co vám dělá ve vašem soukromí největší radost, si můžete sami monitorovat, jaká je vaše převládající láska a podle toho už můžete usuzovat, kam budete po smrti směřovat. Nikdo není po smrti nikým posuzován. To všechno řídí vaše láska. Nemusíte řešit bydlení, to tam máte zajištěno, každý dostane nějaké obydlí (nějaký domek). Jíst můžete a nemusíte. Pokud víte, že každá potrava něco symbolizuje, dáváte tím najevo, že se s tím ztotožňujete. Duchovní svět je o souvztažnostech. Veškerá vnější skutečnost vždy vyobrazuje něco niterného. Tam nikoho nezajímá to hmotné pro to hmotné, ale proto, že to vyobrazuje nějaký atribut z Boha. Tělesné vzezení člověka se tam mění podle jeho niterného stavu. Život nebe spočívá taky o tom – být užitečný. V nebi je spousta možností být užitečný. Radost andělů spočívá také v tom – být užitečný pro jiné. My zde pracujeme tak, že nás práce většinou nebaví, ale pracujeme, protože potřebujeme finance na zaplacení nutných položek. Bytosti v nebi však dělají práci, kterou milují a kdyby jim někdo tuto práci odepřel, budou hluboce nešťastní. Existují tam profese, které se zde na zemi vůbec nevyskytují. Někteří andělé vychovávají děti, někteří vychovávají mladistvé, někteří vítají nově příchozí ze světa a seznamují je s novými podmínkami, někteří slouží jako ochránci, protože pokud jsou lidé v první fázi vnějškovosti v duchovním světě, a

negativní bytosti se je snaží stáhnout do pekla. Někteří andělé můžou navštěvovat pekla a snaží se některé obyvatele pekla, pokud jsou připraveni, vytáhnout ven a ukázat jim cestu ke světlu, těch možností je tam spousta. Člověk to ale nyní nemusí znát, jak to tam funguje do podrobností, každý to jednou zažijeme, ale **my se máme nyní soustředit na to, abychom udělali něco pro to, abychom v těchto podmínkách, které jsou nepřátelské vůči duchovnímu životu, se snažili o to nejvyšší – o zpřítomnění Boha ve svém nitru, ještě dokud jsme zde v tomto těle.**

Když člověk nechápe pravou podstatu duchovního světa, čte různé knihy, hledá různé zajímavosti, různé nezvyklé teorie, chodí na různé semináře a přednášky a snaží se najít nějaké poznání, které by mu mohlo pomoci nalézt to pravé. Skutečnost je velice jednoduchá: Nejdříve musím přesvědčit svoji mysl o tom, že něco takového jako Bůh existuje, musím své mysli zajistit myšlenkové pochopení, kdo to Bůh je, že to je něco, co vnímám v rámci své bytosti jako vlastní pocit Já. Musím dát mysli poznání, že živý pocit Já je uchopitelný jediné myslí, protože mysl může toto Já uchopit a čerpat z tohoto pocitu Lásku a Moudrost. Není to ta část mysli, která je ve spojení s mozkem, hlavou, ale je to ta část naší mysli, která je v hrudi a je ve spojení se srdcem. Když zajistím mysli toto pochopení, nepomůže vám už žádné čtení knih, ale je to už jen poctivá každodenní práce, kdy se snažíte obracet svoji pozornost do hrudi, a to tak intenzivně, až budete reálně zažívat, že jste v hrudi, že vaše hlava je vysoko nad vámi, musíte opravdu zažívat (že i když jste v hrudi, máte možnost myslet, i když jste jakoby odpojeni od mozku, který je někde vysoko nad vámi, jste při vědomí a máte možnost reálně myslet, a dokonce máte možnost i chápat), že v hrudi je naprosto reálně přítomna živá Bytost a že vaše mysl chce poznat tuto živoucí Bytost. **Člověk má obrovskou výsadu, že si může tuto cestu hodně rychle urychlit, když jeho intelekt pochopí, že tato Bytost jsem Já sám.** Pocit **to jsem Já** sídlí v hrudním prostoru. Když to dostatečně intenzivně procítíte, musíte mít naprosto reálný pocit, že jste Bytost, která sídlí v hrudi. Musíte cítit rozdíl stavu, který byl předtím a který je nyní. Když uvidíte v zrcadle své tělo, řeknete si: Když jsem v minulosti uviděl toto tělo, automaticky v mé mozkové mysli naskočila myšlenka, že toto tělo jsem přímo Já. Bylo to tak. Toto tělo zde je a je reálné. Je natolik reálné, že mozkové mysl se nebrání uvěřit, že jste tímto tělem. S tímto myšlením projde většina lidí celý svůj život. Pokud ale člověk je trochu duchovně probudilejší, začne postřehovat, že toto tělo je sice reálné, ale je tady i reálný pocit sebe sama! Když bude pozornější, tento reálný pocit sebe sama a reálný pocit těla jsou dva rozdílné pocity. Není to ale problém je skloubit v jeden dojem, takže pak máte dojem, že tělo a Já jedno a to samé je. To je jednoduché, pokud budete ve sféře mozkové mysli. Uvědomte si, že vaše mozková mysl vznikla až v průběhu tohoto života, je výtvozem vašeho těla! Mozková mysl přesně ví, kdo je její rodič, toto hmotné tělo! Mozková mysl ani nemůže uvažovat jinak. Ona vnímá fyzické tělo jako svůj zdroj a původ. Skrze ni jste automaticky identifikováni se svým tělem a nemáte šanci jej odlišit od pocitu Já. Pokud zjistíte, že nejste schopni se odpojit či vystoupit ze své mozkové mysli do hrudi, neřešte duchovno, protože nic nevyřešíte. Můžete sice mozkovou mysl nasytit aspoň nějakými informacemi o duchovnu, protože vše, co si přečtete, si odnesete sebou na druhou stranu a nic nebude zapomenuto. Bavím se ale o praktickém prožívání Boha. My Ho chceme zažívat prakticky, ne teoreticky.

Pokud četl někdo knihu **Neosobní život** (ke stažení na www.astrotheologie.wz.cz, či na www.spisyksebepoznani.wz.cz), je neuvěřitelné, jak nejvyšší pravda může být sepsána na pár stránkách. Tam jsou dvě věci, které mají nejvyšší význam:

„Kdybys jen desetinu energie, kterou jsi vynaložil na hledání mezi slupkami lidského vědění, využil na to, abys Mne skutečně našel. Kdybys alespoň hodinu denně si Mne představoval jako přítomného ve svém nitru.“

Tato duchovní praxe nespočívá v ničem jiném než dennodenně se snažit myslet na to a pociťovat, že ten pocit sebe sama – TO JSEM JÁ – sídlí v hrudi a ne v mozku a takto se snažit neustále vnímat přítomnost živé Bytosti v mé hrudi, a když Ji budu vnímat častěji a intenzivněji, Ona se mi začne postupně čím dál více zjevovat i v lidské podobě. Pak zjistíte, že fyzické tělo je jen nástroj, obal, který používáte v tomto světě.

Zpočátku to může jít těžko, protože na to nebyl člověk zvyklý, ale ať jste kdekoli, v restauraci či doma, nenechte se stáhnout touto situací, nenechte se strhnout příběhem v určitém filmu, na který se díváte v TV, ale pomyslete na to, že Vy nejste ten, kdo se dívá, ale Vy jste Ten, kdo sídlí v hrudi tohoto těla. Ten, kdo v něm sídlí, musí pro vaši mysl být mnohem zajímavější a přitažlivější, než nějaké nesmyslné děje na Zemi.

Čím více budete provádět tuto duchovní praxi (snažit se být ve spojení s hrudní myslí) a budete se upínat na Bytost ve své hrudi a budete mít i pochopení, že tato bytost je přímo pocit To jsem Já, tím více začnete tuto Bytost vnímat i v hrudích jiných lidí. Pak budete schopni skrze jednu hrud' (svoji) navazovat vztah s Bytostí v jiné hrudi a kupodivu, i když jsou tyto Bytosti jiné, současně jsou jedna a ta samá Bytost.

Ježíš říkal: Nemá větší lásku než ten, kdo je ochoten položit za své přátele svůj život. Můžeme tomu rozumět více do hloubky: Co je každému člověku nejcennější? Život. Co je to Život? To, že jsem schopen se hýbat? Jak se cítí Život? Jako pocit Já. Neškolený člověk si myslí, že je tělem a vůbec nechápe, že pocit životnosti není pocitem těla. Takový člověk si nejvíce váží svého těla a o své tělo se asi s nikým nepodělí. Život je pocit Já. Nevsazujte pocit Já jen do vlastní hrudi! Tentýž pocit Já sídlí ve všech hrudích! Kdybyste se dokázali do Sebe sama dostatečně vcítit, zjistíte, že žijete ve všech lidech. Život kteréhokoliv těla by vám byl stejně tak cenný a vzácný jako Život toho vašeho. Mám zájem na Životě všech těl. Tentýž Život má ale v různých tělech nestejnou kvalitu. I to, že někdy vidíte člověka, ve kterém se projevuje hodně negace, i v tomto těle žije tentýž pocit Já. Milujte své nepřátele, jak říkal Ježíš. Ta negace nepochází z Já, ale z jeho duše a určitého způsobu uvažování, který je tak hloupý, že ještě nepátral, kým je a co je živou podstatou toho člověka. Pocit Já ale nemůže tuto duši znásilnit a přitáhnout ji k Sobě. Tím by byla narušena svoboda a Bůh by nedocílil toho, aby měl rovnocenného spolupracovníka.

Nevím, zda si lidé dostatečně uvědomují, s jakým minimem se dá převrátit život v pozitivní slova smyslu. Můžete udržovat myšlenku: Ve mně se nachází Bytost, která je zdrojem všeho dobrého, všeho pravdivého, tato bytost je schopna se o mne postarat ve všech ohledech a je schopna mi zajistit tu nejlepší budoucnost. Můžete to promyslet skrze mozek a emočně zůstanete úplně chladní. Mozek třeba nebude popírat, že to tak je, ale s vašimi emocemi to ani nehne. Říkejte si ty samé myšlenky, ale v hrudi (mimo mozek). Ve vašem nitru se pak začne něco dít. Budete mít pocity vděčnosti, pocity nehodnosti, pocity Lásky. Tato Bytost neustále hovoří ke každému člověku a nikdo Ho neslyší. A proč? Protože jsou neustále jen v mozku. Mozek nikdy neuslyší hlas Boha. Lidé by mi chtěli určovat místo, kde se můžeme setkat, ale tak to nejde! Já nepůjdu někam, kde nemám co dělat. Já vždy zůstanu tam, kde mám toho hodně co dělat. To místo je vždycky v srdci. Tak jako lidská hlava může vidět vnější svět, tak jako lidské ucho může vnímat zvuky, které se nacházejí ve vnějším světě, tak Boha může vnímat jedině zrak, kterým vnímá jeho hrudní mysl, a hlas Boha může slyšet jedině ucho, které je v hrudním prostoru. S přibývajícími lety této doby si budete čím

dál tím více považovat toho, který sídlí ve vašem nitru, pokud se vám podaří s ním navázat kontakt v hrudi. Lidé, kteří budou v době, která přichází, pouze obyvateli své mozkové mysli, to nebudou mít jednoduché. Neleňte a pracujte! Není v tom nic mysteriózního.